

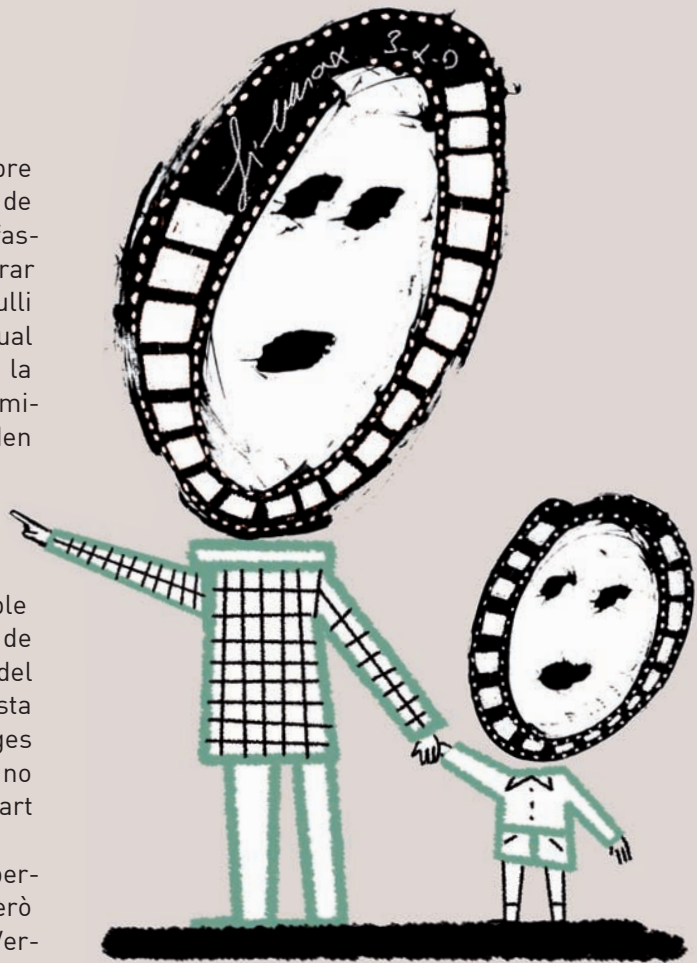
El perfum deliciós dels nyaps pop

El protagonista de *Cineclub*, entranyable llibre de David Gilmour, accepta que el seu fill de 16 anys abandoni l'institut, del qual està fastiguejat, a canvi de comprometre's a mirar les pel·lícules que el pare, crític de cinema, esculli per portar a terme una mena d'educació audiovisual alternativa, que resultarà molt més efectiva que la tradicional. Pare i fill comenten algunes de les millors pel·lícules de la història del cinema, que brinden lliçons de vida que no són matèria d'ensenyança obligatòria a cap escola. Ara que ens trobem a l'inici d'un nou curs acadèmic, cal denunciar l'absoluta indigència audiovisual dels anomenats *fills de la civilització de la imatge*. Com és possible que a les escoles s'estudiï la història de la pintura, de l'arquitectura o la literatura i es deixi de banda la del cinema? Hi ha tímids intents de reconduir aquesta situació: cicles de cinema, tallers de curtmetratges i documentals, visites al Museu del Cinema..., que no amaguen un menyspreu incompreensible cap a l'art més popular i influent del nostre temps.

Tornant a *Cineclub*, ocasionalment el crític es permet triar una pel·lícula rematadament dolenta, però que li agrada; per exemple, *Showgirls*, de Paul Verhoeven, la història d'una pagerola que triomfa com a ballarina eròtica a Las Vegas. I és que, de vegades, la qualitat intrínseca d'una pel·lícula queda en segon terme davant d'altres atractius. Això passa sovint amb els films amateurs. Salvant comptades excepcions, arrossequen arguments rudimentaris, actors no professionals i tècnica deficient. Però hi trobem escenaris i persones propers. Vistos al cap dels anys,

Lluites medievals al web

Crónicas Drakonianas (www.cronicasdrakonianas.com) és una sèrie amateur d'aventures medievals en castellà, de distribució per web (*web-sèrie*, en diuen), realitzada amb pocs mitjans i molta il·lusió per Cesc Martinell i Mireia Blasco, impulsors d'una companyia figuerenca de teatre d'acció per a fires i espectacles. I és que amb una música grandiloqüent, uns efectes especials cridaners i un càsting rodó es poden fer meravelles.

MARC VICENS

sovint desprenen, més que les pel·lícules professionals, el perfum d'una època i d'una comunitat.

Aquest perfum és la gràcia que trobem en visionar curts a través del web de l'Arxiu Municipal de Girona, com *Divagacions* (1970-1979), de Josep Planas, extraordinari en la seva candidesa. Tracta, ras i curt, d'un grup de joves gironins que es planteja l'existència. Analitzat pels seus atributs purament cinematogràfics, no s'aguanta per enlloc. El doblatge, sense cap sentit dramàtic, ni tan sols s'ajusta al moviment dels llavis. Ara bé, aquest film fet amb una sabata i una espadenya és un pou inesgotable d'informacions de context: la influència de l'existencialisme, el collage, la música pop, el Vietnam, el hippisme, etcètera. Força millor resulta *Un laberinto* (1970), de Jordi Lladó, film kafkià on un jove rellotger s'endinsa per les entranyes de rònegues cases gironines atret per la visió colorista d'una jove que balla música moderna. En tots dos casos, malgrat l'expressió maldestra, s'hi pot enumerar unes ànsies de llibertat i canvi que no han tornat mai més.